

Wszystkim wyżej wymienionym, winna policja okazać wszelką pomoc przy spełnianiu ich obowiązków, szczególnie w wypadkach podróży, przejazdów etc.

FUNKCJONOWANIE URZĘDÓW PAŃSTWOWYCH

Prezydent Ministrów wydał następujący okólnik do wszystkich Panów Ministrów oraz Prezesów Urzędów Ciowych w Warszawie: „Powołanie funkcjonariuszy państwowych, niezasadnione odwołanie załatwiania spraw nawet drobnych, powodowane uchylemieniem się urzędników od decyzji, powoływanie do współdziałania w każdej niemal sprawie kilku urzędników, niezasadnione odsyłanie interesantów od urzędu do urzędu — jest zjawiskiem, będącym przyczyną słusznych skarg i utyskiwań ze strony społeczeństwa. Jakkolwiek na usprawiedliwienie tych faktów przytacza się zbyt wielką ilość, oraz różnorodność istniejących dotychczas urzędów, brak określonych kompetencji — to jednak niewątpliwie ogromna większość spraw może być załatwiona bez naruszenia czyjejkolwiek właściwości przez jednego urzędnika w jednym wydziale, albo w jednym urzędzie. W bardzo wielu wypadkach jedynie uchylanie się od decyzji powołanych do załatwiania spraw urzędników nadaje sprawie bieg z biurka na biurko, oraz przerzuca ostateczną ocenę sprawy na inną osobę, względnie urząd, powodując niepotrzebną stratę czasu, a niejednokrotnie szkodę materialną interesanta i Skarbu Państwa. Muszę także zwrócić uwagę na sposób komisijnego załatwiania spraw, zwłaszcza przez władze I i II instancji — przez komisje o zbyt wielkim składzie. W jednym np. wypadku dla wydania pozwolenia na budowę małego młynka wodnego na bardzo małej rzeczce wysłano aż siedmiu urzędników z różnych resortów. Chciano zapewne, aby sprawa zbadana została gruntownie przez specjalistów z każdej dziedziny. Taka nadmierna skrupulatność pociąga za sobą ogromne obciążenie Skarbu Państwa, oraz wpływa ujemnie na powagę samej komisji. Zauważam, że komisje winny być powoływane tylko w tym wypadku, kiedy rzeczywiście niema możliwości zdecydowania sprawy bez komisijnego zbadania jej, a także, że tłumne komisje z wyżej podanych względów winny być stanowczo zaniechane. Podając obłe poruszone kwestie uwadze Pana Ministra (Prezesa), proszę o wydanie stosownych zarządzeń”. („Monitor Polski” № 285 z dn. 15-XII-1921 r.).

ZWALNIANIE ZE SŁUŻBY FUNKCJONARIUSZY PAŃSTWOWYCH.

Z powodu niejednolitego trybu postępowania władz administracyjnych II instancji przy stosowaniu w praktyce przepisów, dotyczących zwalniania ze służby funkcjonariuszy państwowych, przypomniał się treść wydanych w tym przedmiocie okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a mianowicie:

Z dnia 11 grudnia 1920 r. Nr. 399, z dnia 24 maja 1921 r. Nr. 31 oraz pisma okólnego Prezydium Rady Ministrów z dnia 4 października 1919 r. Nr. 11792/19.

Zgodnie z treścią wymienionych rozporządzeń należy przy dymisjonowaniu funkcjonariuszów stosować następujące zasady:

1. Przy zwalnianiu ze służby bez prośby urzędników stałych (etatowych), którzy nie nabyli jednak prawa nieusuwalności w myśl art. 24, Tymczasowych Przepisów Służbowych, winny mieć zastosowanie: ustęp końcowy art. 42 i art. 45 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych (Dz. Pr. Nr. 13).

Zwalnianie urzędników ze służby bez uprzedzenia ich o tem z równoczesną wypłatą im trzymiesięcznego uposażenia w zasadzie nie powinno być stosowane, chyba tylko w razach nader wyjątkowych.

2. Przy zwalnianiu ze służby bez prośby funkcjonariuszów, pozostających na próbnym, ewent. prowizorycznej służbie (pozaetatowych) należy stosować postanowienia, zawarte w art. 46 wymienionych przepisów.

W tym wypadku funkcjonariusz powinien być uprzedzony przynajmniej na jeden miesiąc naprzód o ścisłej dacie, do której ma nastąpić jego zwolnienie ze służby.

3. Przy wydawaniu dekretów zwolnienia ze służby należy stosować zasadę, iżby dekret był krótki treściwy. O ile funkcjonariusz prosi o zaświadczenie służbowe — należy życzeniu temu zadośćuczynić, stwierdzając w świadectwie czas służby państwowej i pełnionych funkcji, ocenę zaś kwalifikacyjną stylizować w formie zwłazłej bez przesadnego podnoszenia przymiotów osobistych zwalnianego funkcjonariusza.

Podawanie przy dymisjonowaniu funkcjonariuszów bez ich prośby takich powodów zwolnienia, jak redukcja personelu lub zwinięcie etatu, nie odpowiada Intencji Tymczasowych Przepisów Służbowych; w tych wypadkach należy mieć na uwadze i stosować ustęp ostatni art. 42 Tymczasowych Przepisów Służbowych. Podawanie zaś przyczyn usunięcia urzędników, wskazanych w części pierwszej tegoż art. 42, mianowicie w punktach: a, b, c, f, nie może mieć jeszcze zastosowania wobec tego, iż dotyczy one urzędników nieusuwalnych, którzy przbyli 5-letni okres służby państwowej i których jeszcze Państwo poza Małopolską, do której niniejsze przepisy nie mają zastosowania, nie posiada. (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 11 z dn. 30-XI-1921 r.).

INGERENCJA ORGANÓW POLICJI W STOSUNKU DO OSÓB WOJSKOWYCH, PODRÓŻUJĄCYCH KOLEJAMI.

Poniżej podaje się do wiadomości rozporządzenie Min. Spr. Wojsk. (Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 33 z roku 1921) w sprawie postępowania funkcjonariuszy P. P. w wypadkach nadużyć ze strony oficerów przy podróżach kolejowych:

„Mimo wydanych przezemnie rozkazów normujących zachowanie się osób wojskowych w przejeździe kolejami wobec urzędników i funkcjonariuszy kolejowych, notują tak prasa codzienna, jak i napływające zażalenia wypadki nadużyć wojskowych, także oficerów, jak i ignorowanie rozporządzeń władz kolejowych, odmawianie wezwaniom do wylegitymowania się, nieaktownego zachowania się wobec urzędników i pracowników kolejowych i t. p.

By położyć wreszcie kres powyższym nadużyciom i wymódz ostatecznie posłuch dla moich rozkazów, przypominam wszystkim oficerom rozkaz mój, zawarty w Dz. Rozk. Wojsk. Nr. 20 z dn. 24-V-1921 r., poz. 394 i zarządzam dodatkowo, co następuje:

1) O ile odtąd zajdzie kiedykolwiek wypadek naruszenia porządku kolejowego, względnie opozycji wobec organów i władz kolejowych ze strony pasażera wojskowego, winien najstarszy z współ podróżujących wojskowych natychmiast interweniować i naruszającego porządek, względnie opozycyjnego wobec służby kolejowej przywołać do porządku, żądając od niego wylegitymowania się. Interweniujący winien całe zajście niezwłocznie meldować wprost do O. V. Szt. M. S. Wojsk. Wydz. Dyscypl. z dokładnym podaniem nazwisk i przydziałów, tak winnego jak i współ podróżujących świadków zajścia osób wojskowych i ewentualnie cywilnych.

2) Nakazuję wszystkim organom Żand. Wojsk. wkraczać z całą stanowczością w wypadkach nadużyć ze strony oficerów przy podróżach kolejowych. Winnych tychże nadużyć, należy zmusić do wylegitymowania się, a opozycyjnych wezwaniom Żand. Wojsk. należy bezwzględnie aresztować i odstawić do najbliższego D-twa garnizonu, celem wylegitymowania się. Dowódca garnizonu, po stwierdzeniu nazwiska i przydziału winnego i po spisaniu odnosnych protokołów, melduje całe zajście wprost do M. S. Wojsk. Oddz. V, Wydz. Dyscypl.

3) Szef Oddz. V Szt. M. S. Wojsk. po otrzymaniu raportów od 1 lub 2 po przeprowadzeniu dochodzeń przeciwko obwinionemu oficerowi przedkłada niezwłocznie odpowiednio wnioski.

4) W braku organów Żand. Wojsk., mają prawo wkraczać identycznie jak ad 2 organa policji państwowej. O wydaniu odnosnych zarządzeń dla organów policji państwowej upraszam równocześnie Pana Ministra Spraw Wewn. Zaznaczam, że zadaniem moim jest postawić wojskowość na poziomie wzorów karności i posłuchu dla istniejących praw i przepisów. Wszelkie objawy niekarności tępę będę z całą surowością. (Rozkaz Gł. Kmdy P. P. № 143 z dn. 19-XII-1921 r.).

WYKAZ ZAREJESTROWANYCH STOWARZYSZEŃ.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarejestrowało w listopadzie i grudniu statuty następujących stowarzyszeń: Związku polskiego towarzystw kolarskich w Warszawie, Tow. wspieranie biednych żydów w Warszawie, Komitetu dla spraw hodowli drobiu w Polsce w Warszawie, Związku Fabrykantów WYROBÓW perfumeryjno-kosmetycznych i mydeł toaletowych w Warszawie, „Spójni” w Otwocku, Polskiego Tow. miłośników fotografii w Warszawie, Warszawskiego towarzystwa higienicznego w Warszawie, Stowarzyszenia jubilersko zegarmistrzowskiego w Warszawie, Warszawskiego Tow. Psycho-Fizycznego, Związku Drobnych Kupców Chrześcijan w Przasnyszu, Stowarzyszenia Księży Prefektów w Warszawie, Tow. opieki nad biednymi żydowskimi dziećmi w Warszawie, „Związku Krajowego” w Nowogrodku, Polskiego Komitetu Pomocy Ofiarom głodu w Rosji w Warszawie, „Odrodzenia” w Warszawie, Polskiego Związku Kresowego w Warszawie, Związku Przedsiębiorstw tramwajowych i kolei podjazdowych w Polsce w Warszawie, Zrzeszenia obrońców sądowych na ziemiach b. Królestwa Kongresowego w Warszawie, Stow. „Hachnusz Orchle Zaar Haborzel”, „Kuchnia ludowa”, „Żelazna Brama” w Warszawie, Tow. ogrodów robotniczych w Warszawie, „Naszego Domu” w Warszawie, Tow. opieki nad biednymi słabowitymi żydami „Kuchnia Zdrowia” w Warszawie, Stow. nauczycieli szkół dla głuchoniemych i ociemniałych w Warszawie, Tow. szerzenia pracy zawodowej i rolniczej wśród żydów w Warszawie, Tow. Przyjaciół Parany w Warszawie, Amerykańsko-polskiej Izby handlowo-przemysłowej w Polsce w Warszawie, Kasy wzajemnej pomocy rodziny Jeziorańskich w Warszawie, Muzeum Społecznego w Warszawie, „Auxilium Academicum” w Warszawie, Związku rodziny Podhorskich w Warszawie, Stow. Wzajemnej Pomocy Komwojażerów w Warszawie.

PROŚBY O NADANIE ZIEMI.

W ciągu ostatniego miesiąca zaczęły wpływać do Komendy Głównej podania poszczególnych funkcjonariuszy policji państwowej, którzy, powołując się na dawniejszą ich służbę w wojsku, proszą o nadanie im ziemi na mocy Ustawy z dnia 17 grudnia 1920 roku (Dz. U. Nr. 4 poz. 18 z 1921 r.).

Podania te z reguły zawierają tylko gołosłowne twierdzenia o wojskowej służbie i wliczanie osobistych zasług oddanych Państwu Polskiemu.

Po porozumieniu się z Departamentem Administracyjnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Wydział Wojskowy) wyjaśnia się że podania takie nie mogą być uwzględniane.

Na przyszłość każdy petent powinien do podania dołączyć wydane przez odpowiednie D. O. Geny, w których ewidencji w swoim czasie był dany funkcjonariusz, dokumenty, stwierdzające jego służbę wojskową i położone dla Państwa zasługi. Tak uzupełnione podania należy nadsyłać do Komendy Głównej, która kierować je będzie w myśl Rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemi, oraz Ministrów Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Spraw Wewn. (Dz. U. Nr. 31, poz. 192 z 1921 r.) (Rozkaz Gł. Kmdy P. P. № 140 z dn. 6-XII-1921 r.).

SZERZENIE SIĘ CHOROÓB ZAKAŻNYCH.

Minister Spraw Wewnętrznych rozesłał okólnik do wojewodów, w którym, wobec szerzenia się chorób zakaźnych wśród zwierząt, zwraca uwagę, że postanowienie Rady Administracyjnej Królestwa Polskiego z dnia 15 stycznia 1867 r. o bydłobójkach, zachowuje nadal moc obowiązującą. W myśl tego rozporządzenia, w miastach, w których znajdują się bydłobójnie miejskie, rzeź wszelkiego rodzaju bydła powinna być dokonana wyłącznie w rzeźniach miejskich, pod zagrożeniem kary za przekroczenie tego przepisu, równającej się podwójnej opłacie, naznaczonej na utrzymanie rzeźni i skonfiskowanie zabitej sztuki, lub spłacenie wartości na rzecz zakładów dobroczynnych. („Monitor Polski” № 274 z dn. 14-XII-1921 r.).

POZWOLENIE NA BRONĖ PALNĄ.

Minister Spraw Wewnętrznych wydał instrukcję w sprawie wydawania pozwoleń na broń palną. W myśli tej instrukcji z dn. 1 stycznia 1922 r. wprowadza się jednolite wzory blankietów pozwoleń na broń i kart towarzyszących. Ze względu na konieczność ścisłej kon-

trolli: ewidencji broni, kupowanej i posiadanej przez osoby prywatne, należy przy wydawaniu pozwoleń przestrzegać następującego postępowania: a) przy odnawianiu pozwoleń na broń, będącą już w posiadaniu osoby zainteresowanej, władze administracyjne winny odnotować w pozwoleniu dokładny numer broni posiadanej przez petenta, oraz w miarę możliwości system i kaliber broni (zwłaszcza broni krótkiej), b) przy wydawaniu pozwoleń na broń, którą petent zamierza dopiero kupić należy, po ustaleniu i zdecydowaniu, że prośba podlega uwzględnieniu, wydawać petentowi „Pozwolenie na kupno broni”. Dopiero po przedstawieniu przez petenta kupionej broni władzy administracyjnej, wyda mu ona ostateczne pozwolenie na broń. Jak wynika z powyższego, roczne pozwolenie na broń przestaje być dokumentem, uprawniającym do nabycia broni palnej i sklepy, sprzedające broń palną, mogą sprzedawać ją tylko na podstawie „Pozwoleń na kupno broni”. Pozwolenia na broń ważne są tylko na broń w nich umieszczoną i broń posiadana winna odpowiadać co do numeru, systemu i kalibru broni wymienionej w pozwoleniu.

Amunicja również może być sprzedawana tylko za okazaniem pozwoleń na broń i każdą sprzedaną ilość należy wpisać w odnosnej rubryce z podaniem daty, z podpisem i pieczęcią.

W sprawie wydawania pozwoleń na broń oficerom rezerwy nastąpi oddzielnie zarządzenie po porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych. („Monitor Polski” Nr. 284 z dn. 14-XV-1921 r.).

WYJAŚNIENIE ART. 940 USTAWY O AKCYZACH.

Przy rozpatrywaniu protokołów, sporządzonych przez organy policji państwowej o wykroczenia przeciwko art. 940 Ustawy o Akcyzach, traktującego o sprzedaży wyrobów tytoniowych wyżej ceny maksymalnej, zauważono, że jako dowód rzeczowy do sprawy figuruje przeważnie jedna lub dwie paczki papierosów, albo tytoniu, a nie cały zapas tego gatunku, który znajdował się w momencie wykroczenia w przedsiębiorstwie.

Wobec powyższego wyjaśnia się zgodnie z art. 1204 powyższej wspomnianej Ustawy przy ujawnieniu sprzedaży tytoniu lub papierosów po cenach wyższych niż to wskazane na opakowaniu, należy konfiskować cały zapas wyrobów tego gatunku co i sprzedawane nieprawie i ze sporządzonym w tej sprawie protokołem kierować do Urzędów Akcyzowych. (Rozkaz Okr. Kmdy P. P. w Brześciu n/B. Nr. 35 z dn. 9-XII-1921 r.).

OZNAKI FUNKCJONARIUSZÓW DROGOWYCH.

Wobec potrzeby wykonywania przepisów porządkowych na drogach publicznych ustalono następujące oznaki funkcjonariuszy drogowych na drogach państwowych i samorządowych:

Jako godło służby drogowej na czapki zatwierdzono znak, wykonany z metalu złotego w wielkości 4×7 cm.

Przedstawia on koło automobilowe na którym stoi orzeł polski z koroną. Przed kołem na jego tle skrzyżowane są narzędzia pracy t. j. łopata i kilof.

Znak ten umieszczony być powinien na przodzie czapki mundurowej wszystkich funkcjonariuszy drogowych na pasku czapki tak, aby orzeł wystawał ponad pasek czapki.

Czapki dla funkcjonariuszy i urzędników drogowych ustalono typu rogatywki koloru ciemnobronzowego z nieokutym daszkiem z amarantowemi wypustkami.

Dla oznaczenia stopnia służbowego na czapce:

a) dla droźników, stróżów, woźnych, gońców i t. p. oprócz wymienionego godła umieszcza się na guzikach metalowych złotych z orłem na przodzie czapki nad daszkiem zwykły rzemyk żółty.

b) dla dozorców drogowych (drogomistrzów), dozorców mostowych, maszynistów, szoferów i t. p. umieszcza się na przodzie czapki nad daszkiem na guzikach metalowych złotych z orłem sznurek pleciony amarantowy.

c) dla techników i inżynierów umieszcza się na przodzie czapki nad daszkiem na guzikach metalowych złotych z orłem sznurek pleciony złoty.

Mundurowy podróżny oraz płaszcz, ich krój, kolor i t. d. ustalone zostaną w przyszłości.

W czasie przejściowym mogą być donaszan przez służbę drogową czapki obecne, aż do zupełnego ich zużycia; jedynie winno być na nich przytwierdzone godło typu ustalonego godło służby drogowej. („Monitor Polski” № 282 z dn. 12-XII-1921 r.).

UNIWAŻNIENIE LEGITYMACJI.

Unieważniono następujące legitymacje:

post. Mariana Kadłubkiewicza, z P. K. P. P. w Małskach, Nr. 1452;

st. post. Józef Rzeźnik, z P. K. P. P. w Biłgoraju, Nr. 846;

post. Romana Łukaczewskiego, z P. K. P. P. w Łukowie, Nr. 2000;

post. Stanisława Krawca, z kordonu granicznego w Liczkowcach, Nr. 1135;

przed. Riessa Stanisława, z P. K. P. P. w Brodach, Nr. 812 (i dokumenty prywatne);

dyrektorowi pocztowemu Stanisławowi Jastrzębskiemu, z Gródka Jagiellońskiego — skradziono legitymację kolejową Nr. 1325, wystawioną dnia 23 lutego 1921 r., przez Dyрекcję Poczty i Telegrafów we Lwowie.

Legitymującego się powyższą legitymacją należy oddać władzy bezpieczeństwa, a legitymację odebrać i przesłać do Dyrekcji Poczty i Telegrafów we Lwowie;

była praktykantka pocztowa, Maria Johann z Podhajec, zagubiła legitymację kolejową Nr. 1786, wystawioną dnia 21 marca 1921, przez Dyрекcję Poczty i Telegrafów we Lwowie. Ponieważ wymieniona zrezygnowała ze służby pocztowej, unieważnia się powyższą legitymację. Legitymującego się takąwa należy oddać władzy bezpieczeństwa, zaś legitymację przesłać do Lwowskiej Dyrekcji Poczty i Telegrafów;

przed. Rlojzego Czachorowskiego, z P. K. P. P. w Plocku, Nr. 22;

st. post. Bronisława Izbińskiego, z P. K. P. P. w Szczuczynie, Nr. 2855;

post. Sadowskiego Józefa, z P. K. P. P. w Kielcach, Nr. 214;

urzędn. Marji Rakoczy z E komis. P. P. st. m. Warszawy, Nr. 292.